

Stormwind

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

De meisjesmagneet

Jackie van Laren

Stormwind

Deel 2 in de *Eilandliefde*-serie

Vincent

Eerste druk februari 2018
Tweede druk augustus 2018
Derde druk mei 2019

ISBN 978-90-225-8758-4
ISBN 978-94-0231-079-5 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat er voorafging

Vincent Busquet is een opportunistische, optimistische zwerver: waar strand en meisjes zijn, daar kun je hem vinden. Alleen de afgelopen ruim twee jaar heeft hij zijn vrije leventje on hold gezet en achter elkaar door bij zijn beste vriend Axel in de strandtent gewerkt. Hij beweerde dat dat was om in de zomer gratis op het eiland te kunnen wonen en lekker veel te kunnen kitesurfen, maar eigenlijk is hij bij Axel gebleven omdat hij hem niet alleen wilde laten toen diens relatie onverwachts stukliep. Hij zag maar al te goed dat zijn vriend zijn steun meer dan nodig had.

De afgelopen zomer is er iets bijzonders gebeurd. Axel heeft een nieuwe vriendin gekregen: Wende. Heel abrupt en voor iedereen volkomen onverwachts – voor Axel misschien nog wel het meest. Niemand had aan zien komen dat die grote, stille, stugge, soms zelfs norse jongen zo snel verliefd zou kunnen worden, en al helemaal niemand had gedacht dat Wende al even hard voor hem zou vallen en al na twee weken zonder aarzelen bij hem in zou trekken. En het gaat nog goed ook. Zo goed zelfs dat Vincent eindelijk de kans ziet om zijn oude leventje weer op te pakken, en eens een tijdje aan het strand van San Diego te gaan zitten. En daar zit hij nog steeds als de zomer ten einde begint te lopen...

SEPTEMBER

I

Ik word wakker in Louise, de surfbus, omdat de zon opkomt en naar binnen schijnt door het raampje. Ik ben vergeten het gordijntje dicht te schuiven, want daar had ik het vannacht iets te druk voor; leve de directe behoeftebevrediging.

Ik lig dus weer eens naast een meisje van wie ik de naam niet meer weet; bijna iedere morgen hetzelfde verhaal.

Is dit nou sleur?

Ik ga overeind zitten – oppassen dat ik mijn kop niet stoot; er zitten allerlei handige accessoires in Louise gemonteerd, maar ze steken wel uit – en kruip voorzichtig naar de schuifdeur. De schone slaapster op mijn matras wordt niet wakker. Het is ook dit keer weer een hele mooie, zie ik toch nog even snel vanuit mijn ooghoek: prachtig blond haar, benen tot onder haar oksels en zo'n rimpelloos poppengezichtje; beugelbekkie zodra alle vaste tanden zijn verschenen en een nosejob voor je zestiende verjaardag, anders wordt de boel nooit strak genoeg. In Californië kunnen ze er wat van op het gebied van mooie meiden produceren; als het niet goedschiks gebeurt, dan maar met grof plastisch chirurgisch geweld. Ik verlang ondertussen bijna naar een meid met scheve tanden en een haakneus.

Ze wordt gelukkig nog steeds niet wakker als ik Louises schuifdeur met veel gekraak en gekreun openduw en naar buiten rol, het gras in.

Shit, o ja, ik ben nog bloot.

Een graai naar binnen, even snel rondhopsen als een idioot en ik zit in een surfshort; zo'n beetje het enige kledingstuk wat ik hier nodig heb. Misschien is het daarom wel zo'n doorlopend snelbuffet van seks hier; je hoeft bijna niks uit te trekken. Beetje zoenen tot alle benodigde organen gewaar-schuwd zijn dat er eventueel iets staat te gebeuren, fliedertje rubber erom, stukje textiel opzijduwen en gaan.

En Louise, dat is ook wel een handig ding om te hebben. Ik heb hem, ik bedoel háár, dus overgenomen van Cam, die zwemt (surft) in het geld. Hele rijke ouders, die gozer, en ze geven hem ook echt een onbehoorlijke zak poen per maand, dus hij had Louise overgenomen van een of andere ouwe hippie hier in San Diego, en toen hij er klaar mee was gaf hij haar aan mij. Ze is uit 1968. Uitstekend jaar voor vw-camperbusjes, maar Cam verveelt zich snel, dus hij wilde weer eens ergens anders heen. Australië, Bondi, Gold Coast, hij wilde eigenlijk dat ik ook meeding, maar mij te duur en te ver weg. Ik vind dit al ver. Plus: haaien.

Ik begin het kiten wel te missen, gek genoeg. Dit is natuurlijk het echte werk: alleen jij, je board en de golf. Alle hardcore lui van hier vinden kiten voor watjes. Maar ik ben een Nederlander: ik hou van de wind. Dan maar een watje; ik ben toch echt aan het piekeren waar ik nu naartoe kan gaan om weer een beetje te kiten zonder dat meteen mijn noten eraf vriezen. Het is al september.

Ongelooflijk: ik zit hier al tweeënhalve maand! De tijd vliegt, maar gek genoeg kruipt hij ook, zeker wanneer iedere dag toch op een bepaalde manier hetzelfde is. Elke dag

schijnt de zon ongeveer even hard, elke dag zijn er goeie golven, elke avond zijn er meiden die er wel voor in zijn en elke nacht is daar Louise, waar ik zo'n meid mee naartoe kan nemen.

Ik kan wel een shot caféïne gebruiken, dus ik struin even naar het koffiekarretje op de hoek van de boulevard. Wonderbaarlijk dat nog niemand me op mijn sodemieter heeft gegeven dat ik hier met Louise op het gras sta; af en toe gaan we ergens anders heen, ben ik een of twee dagen weg, maar dan kom ik hier weer terug, zeker als er een feest is, en dan zet ik haar weer hier neer. En nog steeds geen bekeuring.

Als ik terugkom met twee koffie (mocht de naamloze schoonheid niet willen, dan lust ik wel een dubbel shot), zit ze in de opening van de zijdeur van Louise, met haar eindeloze bruine benen en een gordijn van blond haar in volle glorie uitgesteld. Ze kijkt me slaperig aan en gelukkig herinner ik me ineens weer hoe ze heet: Amanda.

Ik weet nog dat ik gisteravond dacht: ik had een Mandy op de Wadden, precies rond de tijd dat Wende kwam. Dat was een lieve meid, Mandy. Veel te lief voor mij.

Wende zit nog steeds op het eiland; omdat zij daar zit, ben ik nu hier. Zij en mijn mattie Axel zijn zo – knal bam! – een setje geworden, en het gaat ontzettend goed. Ze zijn helemaal gek van elkaar en Axel, de brombeer van de eeuw, is er een stuk vrolijker op geworden. Nou moet ik zeggen dat Wende ook wel een geval apart is. Al die dingen waar een hoop meiden over flippen, daar heeft zij dus helemaal geen last van. Haalt ze haar schouders over op. En ze maakt Ax aan het lachen. Hij kan ontzettend broeden en piekeren, en hij moet zo nodig altijd alles alleen doen, maar niet met haar. Met haar is hij vrolijk en doet hij het samen.

Dat het kan.

Ik geloof niet zo in relaties en ik heb trouwens ook niet echt een geweldig goed voorbeeld gehad. Mijn moeder was bewust partnerloos; om mij te krijgen heeft ze een of andere vent van een barkruk gerukt in het café, hem net zo lang uitgewoond tot ze zwanger was, en toen heeft ze hem bij het grofvuil gezet. De schande van Zeeland, was ze. Wel goed dat ze overal schijt aan had; dat heb ik dan ook weer van haar geërfd, en daar ben ik haar nog dagelijks dankbaar voor.

‘Amanda, kijk eens, schoonheid,’ zeg ik, en ik steek een beker koffie naar haar uit.

‘O, is het wel macchiato? Skinny latte, of nog liever: kokosmelk? Kaneeltopping?’

‘Gewoon zwart. Cafeïne in een papieren bekertje. Wil je niet?’

Ze kijkt me aan alsof ik een buitenaards wezen ben. ‘Ik had al gehoord dat je, weet je wel, nogal basic bent. Dat leek me dus wel leuk aan je. Maar hoe je je koffie drinkt? Kan écht niet.’

Ik gooi de inhoud van het ene bekertje achter in mijn keel, kijk nog even naar het mooie maar volkomen zelfingenomen gezicht van Amanda, en klok dan bekertje twee ook leeg.

Ze maakt een soort geluid dat echt, ik zweer het je, precies klinkt als ‘gasp’.

En ik heb het in één keer helemaal met haar gehad.

Ik zeg: ‘Genoeg gelachen, Mandy, tijd om te gaan. Ik heb plannen voor vandaag.’

Mokkend haalt ze haar gevlochten rieten tas uit Louise en slentert, zwaaiend met haar strakke kontje, naar de boulevard.

Die heeft zo een lift te pakken, daar maak ik me helemaal geen zorgen over.

Eerste halte: internetcafé. Ik bedoel niet zo'n toko uit de pre-historie met allemaal terminals op een rijtje, maar een behoorlijke tent waar de wifi er niet meteen uit klapt als er twintig man tegelijk op hun mobiel zitten.

Moet je in Grote Vis niet proberen, trouwens, daar lukt het net om de pinapparaten en het bestelsysteem draadloos in de lucht te houden. Ax loopt al een jaar te zeuren om een glasvezelkabel. Hij wil ook ontzettend graag krachtstroom, dan kan hij van dat aggregaat af, en hij wil van harte het hogere vastrecht betalen, want alleen al het op en neer rijden naar de pomp voor diesel is duur en kost tijd. Maar goed, de aanlegkosten liggen natuurlijk bij de gemeente, dus het schiet voor geen meter op. Zal nog wel niks veranderd zijn als ik weer terugkom.

Gek, ik denk er steeds meer aan. Hoe zou het gaan in de Vis? Het seizoen loopt op zijn einde, volgende maand gaat Ax hem op maandag dichtgooien, en van november tot eind februari gaat hij pas om twaalf uur open als er niet genoeg mensen op de boot zitten. Ik weet het ondertussen precies.

Het rare is: toen ik eindelijk weg kon wist ik niet hoe hard ik moest maken dat ik in San Diego kwam, en nu? Nu zit ik een beetje weemoedig te doen om die stomme strandtent daar, en zit ik te verlangen naar een potje ouderwets kitesurfen.

Internetcafé, dus. Ik heb een prima laptop, het enige wat ik nodig heb is stroom en wifi en dan kan ik eens even op mijn gemak onderzoeken hoe ik Louise naar Nederland krijg.

Het ziet ernaar uit dat het me in ieder geval tussen de duizend en vijftienhonderd euro gaat kosten (mooi, dat heb ik; ik ben rijker dan ik eruitzie, na al die tijd bij de Vis), en het goeie is dat ik haar hier in SD op een schip kan zetten. Duurt

een week of drie, vier, dan is ze in Rotterdam. Als ik nou zorg dat ik tegen die tijd ook weer in Nederland ben...

Boing, Facebook-chat. Kijk nou, het is Wende.

✓Hé Vinnie, ben je live?

✓Hé schoonheid, wat doe jij achter de computer?

✓Bestellen bij de Sligro. Waar ben je, wat doe je? We missen je!

✓Nog steeds SD, surfen en meisjes versieren, ik mis jullie ook.

✓Nog niks veranderd.

✓Tuurlijk niet.

✓Kom je nog terug? Er staan hier nog twee surfplanken van je in de hal.

✓O, zijn ze daar! Goed om te weten. Geef Ax een lange, hete zoen van me.

✓Doe ik! Xxxx

✓Xx

En ineens zit ik daar met mijn koffie en mijn laptop in zonnig San Diego en het enige wat ik nog wil is terug naar de Wadden.

Soms lijkt het wel alsof het vanzelf gaat. Je denkt ergens over na, en dan doe je een dingetje, en nog een dingetje, en voordat je het weet heb je dus het besluit genomen om dat wat je eerst dacht, ook daadwerkelijk uit te voeren. Ik ben dus naar de haven gereden, ik heb iets geregeld voor Louise om naar Nederland vervoerd te worden, ik heb een berg papieren ingevuld, ik heb nog een paar keer aan de Skype gehangen met Ax, en ook nog een keer met Wende, ik heb geregeld dat ik mijn laatste week hier bij een of andere meid kon blijven slapen die een appartementje heeft en ik heb een taxi genomen naar Lindbergh Field. De luchthaven. Hij is niet zo achterlijk

groot, maar er is een vlucht in één keer naar Zürich, en dan ben ik er al bijna.

Die meid bij wie ik logeerde was nog in tranen ook, toen ik in de taxi klom. Ik had het niet gedacht; ik dacht toch dat ik duidelijk geweest was toen ik het met haar afsprak. Ja, oké, we hebben best een leuke tijd gehad samen; ik heb me wel eens een week lang slechter vermaakt. Maar om er nou meteen een drama van te maken is nou ook weer niet nodig.

Ha, ik kan boarden, ik ben benieuwd waar ik naast kom te zitten; met een beetje geluk is het een beetje een leuk figuur. Of een mooie meid, nog beter. Hoef ik me niet te vervelen onderweg.

Ik haat intercontinentaal vliegen, en al helemaal als ik alleen ben en niemand heb om tegenaan te klagen of politiek incorrecte grappen mee te maken. Als ik straks eindelijk weer uit deze gevleugelde buis vol ellende rol, kan ik waarschijnlijk niet meer recht uit mijn ogen kijken; dit is echt niet te doen. Ik ben meestal een chille reiziger, ik vind alles best en als het even kan ga ik slapen, maar de hele vlucht zat er een kind van anderhalf in mijn oor te blèren, of over me heen te kwijlen, of met zijn maai-armpjes in mijn gezicht te slaan. De bijbehorende moeder deed niks. Dus echt helemaal niks, hè?

Ik ben kapot. Mijn chill is helemaal op; ik sta strak als een bladveer en iedereen die iets tegen me zegt, kan een linkse hoek krijgen. Grrr.

Nog anderhalf uur, en ik zit een stuk beter in die sigaar van Zürich naar Amsterdam. Meer beenruimte, niemand naast me; hij is niet vol, echt zo'n zakenvlucht met mannetjes met koffertjes en pakjes en dasjes. Ik steek er nogal tegen af, als

zongebruinde surfgod. Haha, nee zo zie ik mezelf echt niet, maar op dit moment ben ik om twee dingen blij: het eerste is dat ik niet zo'n leven heb als die mannetjes en het tweede is dat ik bijna thuis ben. Nog even volhouden.

Ik ben nog steeds kapot, maar hoera voor het openbaar vervoer in Nederland. Iedereen zanikt er altijd over, maar het is heel veel beter dan in de States, alleen al omdat je zo'n beetje overal kunt komen zonder dat het al te ingewikkeld wordt met kaartjes kopen.

In de trein naar Utrecht blijf ik krampachtig met mijn ogen open zitten, hoewel ze na al die uren vliegen aanvoelen alsof ze op stelen staan. Het is een ritje van niks vanaf Schiphol, ik moet er niet aan denken dat ik wegzak en dan in Maastricht weer wakker word, of zoiets.

Beetje gehannes, trein in en trein uit met een tas en een board en ik moet even rondhangen op station Utrecht, maar dan volgt een heerlijk, ongestoord, bijna twee uur durend snoozen in een voortdenderende intercity naar Leeuwarden. En ik heb het koud, hoe vind je die? Heb ik in drie maanden niet meer gehad. Er moet zelfs een extra shirt aan te pas komen. Nooit gedacht dat ik er lol aan zou beleven om het weer eens koud te hebben.

Ik merk, hoewel ik half voor lijk lig in mijn hoekje, dat er een meisje tegenover me zit dat me nogal intens zit op te nemen. Je krijgt er op een gegeven moment een soort radar voor. Ik open een oog en kijk terug, de snelle check: leuk, maar niks bijzonders. Hmm, misschien dat ik dát van Californië dan toch wel een beetje zou kunnen gaan missen...

Idioot eigenlijk. Ik ben wel vaker lang op reis geweest, wat zeg ik, ik ben twee jaar achter elkaar eigenlijk alleen maar op reis geweest, totdat Ax in die crisis kwam met Kelsey. Toen

ben ik bij hem blijven hangen. Dat duurde allemaal een stuk langer dan ik had gedacht: ik kwam daar in de zomer, het idee was dat ik lekker een beetje kon werken en centen verdienen en dat ik bij Ax en Kels kon crashen tot ik weer door zou gaan, maar zij schopte me na twee weken het huis uit omdat ze vond dat ik te veel rommel maakte, terwijl Ax juist zo blij was dat ik hem kon helpen in de Vis. Zij stak namelijk geen vinger uit.

Heb ik nog een tijdje in een of ander kamertje gezeten, kostte nog steeds bijna niks, en ondertussen zag ik het achteruitgaan tussen die twee. Reden te meer dat ik dacht: voor mij geen vaste relatie. Axel is de meest stabiele jongen die ik ken, een soort natuurkracht op zichzelf, en als hij het al niet voor elkaar krijgt, dan wordt het bij mij zeker niks.

Toen was het seizoen ongeveer afgelopen, zat ik daar nog steeds, want Ax stond op het punt onderuit te gaan, dat was zo duidelijk als wat. Natuurkracht of niet. En toen ging dat kring er inderdaad vandoor en was ik blij dat ik niet was weggegaan. Bonus was dan wel weer dat ik weer bij Ax in kon trekken, en maar goed ook, want die dude moest toen even niet alleen zijn.

Heb ik daar dus langer dan twee jaar gezeten. Tijd is voorbijgevlogen, en raar, maar ik mis het echt. Niet Zeeland, niet mijn moeder (ze heeft haar eigen leven, net als ik, en dat is al zo lang ik me kan herinneren zo), maar het eiland. En Ax, en ik denk Wende ook wel een beetje.

Ik voel dat ik moet glimlachen als ik aan Wende denk: gekke meid, ze heeft op de een of andere manier iets gedaan waardoor ik er bijna weer in zou gaan geloven, in de liefde. Als ik het Ax niet zo zou gunnen, zou ik jaloers op hem zijn.

Kijk nou, ze staan er allebei! Ik sta nog net niet te juichen van vreugde om ze weer te zien, en ik roep: 'Hé, Wen, je bent bruin, je ziet er goed uit!'

Ik krijg een kus op iedere wang van haar, en Ax geeft me een mannenhug met veel gebonk op mijn rug. 'Vinnie,' bromt hij, en verder niks, maar zijn toon is intens tevreden.

'Wie staat er in de Vis?' vraag ik. Ik zat op de boot van half vier en Grote Vis is open tot vijf uur.

'Dicht,' zegt Ax, 'bordje op de deur. Was toch rustig.'

'Wegens omstandigheden,' zegt Wende grinnikend. 'Jij bent dus omstandigheden, meervoud, Vin. Hoe vind je die? Kom, jongens, laten we gauw gaan, er komt een plensbui aan.'

Axels Land Rover staat op de parkeerplaats bij de veerhaven. Wende gaat op de achterbank zitten, wat ik eerst helemaal niet wil, maar ze staat erop. 'Ga nou lekker naast je maat zitten, gek, ik zit al de hele dag naar hem te kijken.'

'Het gaan toch nog steeds goed tussen jullie, hè?' zeg ik, als ik op de passagiersstoel schuif.

'Hmmm,' zegt Ax tevreden. Hij ziet er ook goed uit; ik kan me niet herinneren dat ik hem ooit zo rustig heb gezien. Ik ken hem als stil, maar wel dat er dan iets broeit onder de oppervlakte. Maar op dit moment? Zenner dan zen is hij, zenner kan je gewoonweg niet worden; de volgende stap is dat je zo verlicht bent dat je net zo goed op een straatlantaarn kan gaan zitten om de boel bij te lichten.

Zijn huis is ook geen spat veranderd. Ik had eigenlijk gedacht dat Wende alle rotzooi wel weggeorganiseerd zou hebben, maar dat is dus helemaal niet zo. De hal is nog steeds een oorlogsgebied, en inderdaad, mijn andere twee boards staan er ook gewoon nog.

In de woonkamer is wel iets gebeurd: alle meubels staan

een beetje anders en daardoor lijkt het wat ruimer. Qua rondslingerende troep is er tot mijn verrassing zowat niks veranderd; er liggen nog steeds overal boeken. Misschien wel meer dan eerst; Wende houdt zeker al net zo van lezen als Ax.

Naast alle leuke verrassingen is er ook nog één die wat minder is: ik kan niet in mijn kamertje. Ax' huis is uit de zeventiende eeuw, en de slaapkamers onder het dak zijn telbaar op twee vingers. In de ene liggen Ax en Wen, en in de andere – dat was dus mijn kamer, hoewel het natuurlijk idioot is om erover te denken in termen van 'mijn' – logeert een familielid van Wende. Nicht van vaders kant.

Maar goed, Axels bank is geduldig, en daar kan ik ook op. Ik doe niet zo moeilijk. En als Louise er eenmaal is, kan ik daar ook nog altijd in slapen.

'Meen je niet,' zegt Ax, als we op de bank zitten met een kop thee en ik vertel over Louise. 'Je hebt een jarenzestig-vw-bus geïmporteerd uit de vs? Shiiit! Hoe cool is dat?'

'Cooler dan jouw LaRo, sukkel,' zeg ik tevreden.

'Maar je kunt daar toch niet echt in gaan slapen?' zegt Wende bezorgd. 'Het was afgelopen nacht al onder de tien graden! En als het gaat vriezen?'

'Misschien blijft-ie wel niet zo lang,' bromt Axel tegen haar.

'Moet ik meteen weer weg of zo?' vraag ik, half voor de grap, 'de vorige keer gooide Kelsey me eruit, je gaat me toch niet vertellen dat jij het ook gaat doen, hè, Wen?'

'Nooit!' zegt ze, met van die vlammeende ogen. 'Ben je nou helemaal gek geworden! Je hoort toch hier?'

En dan kraakt de trap en komt, aarzelend, Wendes nicht in beeld.

Ik weet niet precies wat ik me bij een nicht van Wende

had voorgesteld, maar in ieder geval niet het meisje dat voor mijn neus staat. Ze ziet eruit als een goth, of een emo, of hoe heet zoiets: zwarte slobberkleren, armbanden met stekels, dun zwart ringetje door haar lip. Haar haar is heel dik en donkerbruin, en heel recht en lang; onderaan is het paars. Het hangt zowat tot op haar middel en ze gebruikt het als een soort gordijn om zich achter te verschuilen. Ik zie, als ik haar in het gezicht kijk, maar één oog, volgens mij is het bruin, en het gluurt voorzichtig door al dat haar heen. En vooral is ze niet een nicht maar een nichtje: volgens mij is het nog een heel jonge meid.

Ik spring op uit de bank, al weet ik eigenlijk niet waarom. Misschien omdat Wendes nichtje zo idioot verlegen lijkt dat ik het gevoel krijg dat ik alles wat ik me nog vagelijk kan herinneren op het gebied van beleefd gedrag maar snel uit de kast moet trekken, anders rent ze waarschijnlijk gillend de kamer uit. Dat is meestal niet het effect dat ik op vrouwen heb, en dat wil ik graag zo houden.

‘Hoi, ik ben Vincent Busquet,’ zeg ik dus netjes, met een uitgestoken hand.

‘Milena Freriks,’ fluistert ze bijna; ik zie nu pas hoe klein en mager ze is. Ze komt misschien net met haar kruin tot aan mijn kin.

Ze geeft me een hand, maar heel schielijk. Een klein, koel handje, een kort kneepje, en weg is ze, en ik sta een beetje verbaasd naar mijn eigen alweer lege hand te kijken.

‘Vin is mijn beste vriend, al sinds de middelbare school,’ zegt Axel geruststellend tegen Milena, ‘ik vertrouw hem volkomen.’

Milena kijkt even heen en weer van Ax naar mij, alsof ze niet kan geloven dat een gast als ik de beste vriend van Axel zou kunnen zijn, en hé, ik snap precies wat ze bedoelt: het is

wat mij betreft ook nog altijd verrassend dat Axel Bergen Henegouwen vrijwillig vrienden wil zijn met een sneue rukker als ik.

‘Als Vin me niet op het goeie moment een zetje had gegeven, dan was ik niet teruggegaan naar de Vis; wat zeg ik, misschien was ik wel zo stom geweest om vervroegd naar huis te gaan aan het eind van mijn vakantie,’ zegt Wende, ‘en dan was het misschien wel niks geworden tussen Axel en mij. Ik ben Vinnie de rest van mijn leven dankbaar voor zijn interventie. Weet je nog, Vin, dat je steentjes stond te gooien tegen mijn raam?’

Ik knik en voel me stupide; het komt niet vaak voor dat ik echt geen idee heb hoe ik op een situatie moet reageren.

‘Nou, kom lekker zitten, dan maak ik wel een kopje thee voor je,’ zegt Wende hartelijk, maar Milena lijkt te verstijven als Wende opstaat en ze kijkt geschrokken heen en weer van Axel naar mij. Axel ziet het ook, en hij zegt meteen: ‘Rustig aan, blijf maar zitten, meiden.’ En tegen mij zegt hij: ‘Vinnie, loop mee, man.’

In de keuken zet Ax theewater op, leunt tegen het aanrecht en begint te praten in die telegramstijl van hem. Hij kan een half uur praten in vijf minuten, ik maak geen geintje.

‘Met Milena: is ons ook rauw op ons dak gevallen. Twee dagen geleden weggehaald bij een loverboy, in Arnhem. Was een gedoe: ze belde Wen, helemaal in paniek. Wen checken bij Milena’s vader, bleek die al twee weken niks van haar gehoord te hebben; in alle staten natuurlijk. Dus Milena’s vader met Wens vader en Wens broer Martin naar Arnhem, hebben haar uit dat huis gekregen waar ze opgesloten zat. Moest ze ergens heen waar die loverboy haar niet kan vinden. Zat gedwongen in de prostitutie, werd in elkaar geslagen,

bedreigd, de hele zoi. Doodsbang, helemaal kapot, ligt bijna alleen maar te slapen hier. Kon ik toch moeilijk zeggen dat ze hier niet kon blijven?’

‘Tuurlijk kon je dat niet zeggen! Jezus, wat een verhaal!’

Ik heb niet onder een steen geleefd, ik weet dat loverboys bestaan. Ik heb zelfs wel eens een meisje aangeboden gekregen van zo’n gast. Niet op ingegaan natuurlijk; ik doe het met iedereen, maar alleen als de ander ook echt wil. Hoe kan een man zo berekenend, zo harteloos zijn om een meisje zoiets aan te doen, haar te dwingen, bang te maken, op te sluiten? Ik kan er niet bij.

Axel ziet volgens mij aan mijn gezicht wat ik denk; hij kent me in ieder geval goed genoeg. ‘Valt niet mee, hè? Krijgt al de zenuwen als ze alleen met mij in de kamer is. En dan kom jij, met je brutale harses,’ zegt hij, met zo’n blik waarvan ik in de lach schiet.

‘Hoe oud is Milena eigenlijk?’ vraag ik voordat we de keuken weer uit lopen.

‘Net achttien,’ zegt Ax, ‘trauma van hier tot Tokio. Wen zegt dat ze altijd al een gevoelig meisje was, al deed ze heel stoer. Ouders gescheiden op haar dertiende.’

Hij geeft me zo’n blik die zegt: ik weet hoe ze zich moet hebben gevoeld, en ik stomp hem op zijn schouder; ik herinner me nog goed hoe ellendig het voor hem was toen zijn ouders uit elkaar gingen en hij en ik als jonge jongens op de middelbare school vrienden werden.

‘Moeder komt uit Kroatië, trok het hier niet, ging terug. Milena bleef bij haar vader, maar die werkt, dus die was er niet. Ging ze helemaal los: zwarte kleren, blowen, Japanse cyberpunk luisteren, nergens respect voor, eenzaam als de hel. Klassiek loverboymateriaal.’ Ax geeft me een plotseling ernstige, verontrustend intense blik. ‘Vinnie,’ zegt hij, ‘ik

weet wat er gebeurt met meiden als jij in de buurt bent. Hou je in, ja?’

‘Waar zie je me voor aan,’ zeg ik geschrokken.

‘Voor mijn beste vriend, maar ook wel een opportunist,’ zegt Ax, met de stekende directheid die je van je beste vriend kan verwachten, ‘en voor het soort jongen waar alle meiden als een baksteen voor vallen.’

Ik krab me op mijn hoofd en voel me tegelijk beschaamd en in mijn kuif gepikt. ‘Nou nou, dat valt ook wel weer mee allemaal.’

‘Nee gast, dat valt helemaal niet mee; je hebt vrolijk zo’n beetje elke meid die lang genoeg stilstond afgewerkt op het eiland. Ze kwamen er nog net niet om smeken. Milena is kwetsbaar.’

‘Man, ik ga echt niet op mijn dooie gemak een piepjong meisje met zo’n afschuwelijke ervaring achter de kiezen zitten versieren, ik ben toch geen onmens? En plus, ze is familie van Wendel!’

‘Nee, oké, dat we daar cool over zijn. Ik heb namelijk geen idee hoe lang ze hier nog blijft.’ En met die woorden loopt Ax, met Milena’s kopje thee, de kamer weer in.

Ik zie het arme kind verstijven als we binnenkomen. Ik voel me bijna alsof ik het haar zelf heb aangedaan en ik weet gewoon niet waar ik kijken moet.

Het was in het begin dan wel allemaal een beetje ongemakkelijk, maar in de loop van de avond ging het wel beter. Milena ontspande een beetje, en ze ging na het eten inderdaad achterlijk vroeg naar bed. Wendel ging ook niet al te laat naar boven, en toen konden Ax en ik nog even op ons gemak om de keukentafel met een biertje. Hij wilde al mijn SD-verhalen horen, ik wilde weten hoe hij en Wendel zich door het

hoogseizoen heen hadden gevochten (hij heeft een vet seizoen gehad en Wende heeft allerlei coole shit uitgezocht waardoor hij veel meer winst heeft gemaakt dan normaal) en we dronken al het bier uit de ijskast op.

En toen ging mijn licht uit: Ax trok een slaapzak uit de kast en ik was van de wereld nog voordat ik goed en wel op de bank lag.

Heerlijk geslapen; heerlijk wakker geworden ook. Het is volgens mij het luchtje van dit huis: het ruikt hier een beetje naar aarde, een beetje naar zilt, een beetje naar stof en een beetje naar...

Koffie.

Ik ruik verse koffie.

Meteen zit ik rechtop en ik trek een hand over mijn gezicht: o ja, jetlag. Ik voel me weird, alsof ik net buiten de werkelijkheid sta.

‘Vinnie, ben je wakker?’ roept Wende vanuit de keuken.

‘Hmmm ja, zo ongeveer,’ kraak ik, en als ik probeer uit die slaapzak te klimmen en van die bank af te komen glij ik er met zak en al vanaf en eindig in een soort strakgedraaide knoop op de grond.

‘Godver,’ mopper ik, terwijl boven mijn hoofd een proest klinkt.

‘Ik zet je koffie wel even hier,’ zegt ze, en terwijl ik me uit de slaapzak worstel als een slang die probeert te vervellen, valt me iets in.

‘Hé, Wen, moet je niet in de Vis aan de slag?’

‘O, nee, ik ga straks. We hebben een kok in opleiding, een meisje uit het dorp. Mayke Ferwerda?’

‘O, van Ferwerda van de supermarkt?’

‘Ja, precies, zijn jongste dochter.’

‘Die werkte toch eerst in de Brulboei?’

‘Ja, maar ze wilde wat anders, en ze wil op het eiland blijven. Ze heeft op school gezeten op de wal, en sindsdien weet ze dat ze daar niet wil wonen. Nou, veel keus is er niet, natuurlijk, maar Axel wilde het wel proberen met haar, en ik moet zeggen, ze doet het hartstikke goed. Om een uur of elf ga ik ook; ik wil haar nog niet alleen laten staan met de lunch, maar over niet al te lange tijd, en in het laagseizoen, kan ze af en toe wel een dag alleen draaien, met Ax in de bediening. Ik ben ondertussen bezig met de administratie, en een beetje automatisering, en ik zit te kijken hoe we nog zouden kunnen uitbreiden. Catering, groepen, huwelijksarrangementen, huisjesverhuur, ’s avonds open... Ik ben me een beetje aan het verdiepen in wat voor ons zou kunnen werken. En Ax is lekker aan het bouwen, dat kan hij goed. Hij heeft er een stuk terras bij gepakt; er hoort blijkbaar een veel groter stuk grond bij de Vis dan hij dacht. Stond allemaal ontzettend onduidelijk in het kadaster, daar kwam ik achter toen ik in het gemeentehuis ging kijken.’

‘O, dus bij de eilandraad zijn ze ook al in contact gekomen met die voortvarendheid van jou?’ Eindelijk heb ik mezelf ontslaapzakt, ben ik als een dronken ooievaar opgestaan en wankel ik, in mijn shirt en mijn short, koffie in de hand, de keuken in. Wende zit intussen achter een laptopje en ze ziet er, ondanks haar joggingbroek en haar rommelig gekrulde, losse haar, behoorlijk professioneel uit.

Ze kijkt op, ik zie haar lichtbruine ogen vlammen. ‘Ha, ik ben nog maar net begonnen,’ zegt ze strijdbaar, ‘mijn volgende twee agendapunten bij de gemeente zijn glasvezel en krachtstroom.’

Om half elf fiets ik met Wende mee naar de Vis. Mijn oude, roestige barrel staat hier gewoon nog, en het ding kraakt en

zwabbert heerlijk vertrouwd. Als ik ermee wegrij voel ik me ineens alsof die hele episode in San Diego helemaal niet is gebeurd.

Weird.

‘Hé, Wen, en hoe gaat het dan met je nichtje, blijft die dan alleen thuis?’

‘Ja, dat vindt ze niet zo erg; ze vindt het enger om met Axel thuis te zijn dan helemaal alleen. Ze heeft al twee keer een vreselijke angstaanval gehad, toen heb ik echt lang op haar in moeten praten om haar weer een beetje rustig te krijgen. Het gaat nu heel langzaam de goeie kant op, geloof ik; ze is vooral heel erg aan het bijslapen op het moment. Ze is zo bang geweest in Arnhem, ze heeft geen oog dichtgedaan.’

Ik knik, en denk er nog even over na. Ongelooflijk, dat er gasten zijn die willen betalen om het met zo’n vrouw te doen. Als ik met een meisje was en ik zou zo’n angstige blik in haar ogen zien, dan zou ik het niet eens voor elkaar krijgen. En ik ben toch echt niet te beroerd om af en toe eens wat te proberen: ik heb het zelfs een keer op een surfplank gedaan. Drijvend, bedoel ik, niet in het zand. Met een meisje dat heel goed in balans was, anders waren we wel in de zee gedonderd. Maar nu? Ik hoef maar even na te denken en ik zie meteen weer dat bleke gezicht van Milena voor me, met dat ene oogje dat door haar haar naar me gluurde alsof ik ik-weet-niet-wat voor potentieel eng monster was.

Met een zucht zet ik mijn fiets vast naast die van Wende.

‘Wat heb jij ineens?’ zegt ze. Opmerkzaam; Axel mag wel oppassen.

‘Niks,’ mompel ik, ‘ik dacht nog even aan alles wat je nichtje meegemaakt moet hebben. Ik kan er gewoon niet over uit dat er kerels zijn die zulke dingen met vrouwen doen.’